

Jaroslav Lakomý

Pan Jaroslav Lakomý se narodil 12. srpna 1951 ve Štítech, malém městě na severu Moravy. V té době bylo Československo součástí východního bloku pod vlivem Sovětského svazu a právě probíhalo období tzv. normalizace po únorovém převratu v roce 1948, kdy se komunistická strana plně chopila moci.

Jaroslav pochází ze čtyř sourozenců – nejstarší je právě on, po něm následoval Oldřich a nejmladší jsou dvojčata Antonie a Josef. Jeho maminka Alma Lakomá (rozená Kociánová) pocházela z Rakouska. Pracovala jako vedoucí kuchyně na základní škole ve Štítech. Tatínek Jaroslav Lakomý pocházel z Hané u Olomouce a začínal jako úředník na městském úřadě, později se živil jako pokrývač – řemeslo, které tehdy mělo v Československu stálou poptávku.

Dětství Jaroslava probíhalo v 50. a 60. letech, tedy v období komunistického režimu. Jako malý chlapec měl rád pohyb, často běhal po venku, kreslil si a hrál s kamarády. Rodiče si přáli, aby hrál fotbal, a tak zkoušel chytat jako brankář. Kvůli své drobné postavě a tomu, že mu často míč prošel, si však vyslechl nejednu posměšnou poznámku. Fotbalu se proto brzy vzdal a hledal naplnění jinde – především v práci rukama, která mu přirozeně seděla víc.

Základní školu navštěvoval ve Štítech. Mezi jeho nejoblíbenější předměty patřila geometrie, protože ho bavilo kreslení a rýsování. Fyziku však neměl rád. Po ukončení školy se rozhodl pro učební obor pokrývače ve Vítkovicích (Ostrava), což bylo tehdy významné průmyslové centrum Československa. Praxi získával už od 15 let u svého dědečka.

Jeho mládí bylo poznamenáno i klíčovými událostmi – například v roce 1968, když bylo Jaroslavovi 17 let, zažil Pražské jaro – období uvolnění cenzury, liberalizace a nadějí na reformu socialismu. Tyto naděje byly však potlačeny vojenskou invazí armád Varšavské smlouvy v srpnu 1968, která vedla k následné normalizaci. Tato událost zasáhla celou generaci a formovala společenskou atmosféru následujících let.

Pan Lakomý se narodil v rodině mistrů pokrývačů a od svého mládí se věnoval opravám střech, přičemž se specializoval na památkově chráněné objekty. Pracuje výhradně s tradičními materiály, jako jsou šindel a břidlice, a za svou práci obdržel v roce 2014 titul Mistra tradiční rukodělné výroby Olomouckého kraje. Titul Mistra se uděluje pouze třem osobám ročně a je doživotní.

Poprvé pokryl šindelem střechu kostela v Brníčku v roce 1966 a od té doby opravil a pokryl střechy více než 200 památkově chráněných objektů, zejména na území Olomouckého kraje. Mezi jeho významné projekty patří i opravy střechy Katedrály sv. Víta v Praze.

Kromě řemesla má Jaroslav i další celoživotní vášeň – „rychlá kola“. Po mnoho let aktivně závodil v automobilových soutěžích a jeho nadšení pro motorsport ho nikdy neopustilo. Ač už dnes sám nezavodí, stále se s velkým západem věnuje tomuto světu – dnes nejraději jezdí fandit na závody společně se svou vnučkou, se kterou sdílí lásku k automobilovým soutěžím a motorům.

Přestože žil v době plné omezení, nesvobody a ideologického dohledu, byl Jaroslav vždy pracovitý a spolehlivý. Řemeslo pokrývače se mu stalo nejen obživou, ale i celoživotní vášní. A i ve svých 74 letech stále pracuje a práce ho naplňuje. S kladivem v ruce a klidem v duši stojí na střeše a s úsměvem pozoruje svět, který se za jeho života tolik proměnil.